

Udskrift af dombogen

DOM

Afsagt den 14. december 2017 i sag nr. BS [REDACTED]

[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]

mod

[REDACTED] Kommune
[REDACTED]
[REDACTED]

Sagens baggrund og parternes påstande

Sagen vedrører spørgsmålet om forældelse af et muligt krav på mén godtgørelse. Spørgsmålet er udskilt til særskilt afgørelse på skriftligt grundlag, jf. retsplejelovens § 253, stk. 2, og § 366, stk. 1.

Sagsøgerens påstand er, at sagsøger/skadelidte ikke som følge af forældelse vil skulle være afskåret fra krav; principalt, at sagsøgte tilpligtes at betale 160.700 kr. med renter fra 17. december 2015, svarende til anerkendelse og udbetaling af erstatning fastsat efter en méngrad på 25 %, subsidiært en mindre méngrad mindre end 25 % men mere end 5 %.

Mere subsidiært: Sagsøgte tilpligtes at fortsat behandle sagen/genoptage sagen.

Sagsøgtes påstand er frifindelse, idet sagsøgers mulige krav påstås forældet.

Oplysningerne i sagen

Den 7. december 2010 kom sagsøgeren til skade med sit knæ ved fald på et fortov. Sagsøgte har anerkendt erstatningsansvar for skaden og deres forsikring (Gjensidige) har anerkendt dækning herfor.

Den 27. november 2013 afgav Arbejdsskadestyrelsen en vejledende udtalelse om varigt mén, der blev sat til 5 %, og Gjensidige udbetalte den 8. januar 2014 godtgørelse i overensstemmelse hermed.

Der blev yderligere anmodet om en vejledende udtalelse om erhvervsevnetab, hvilket trak ud. Ved mail af 4. september 2014 rykkede sagsøgers advokat med den indledende bemærkning, at der "er modtaget udtalelse vedr. mén og

således udestår afklaring af erhvervsevnetab." Mailen drejer sig udelukkende om dokumentation for og forslag til erstatning for erhvervsevnetabet.

Den 4. februar 2015 afgav Arbejdsskadestyrelsen udtalelse, at erhvervsevnetabet blev vurderet til mindre end 15 %, hvorefter Gjensidige afsluttede erstatningssagen.

Sagsøgers advokat protesterede mod dette ved mail af 16. marts 2015 under henvisning til, at knæskaden var værre end antaget, hvilket man vil fremskaffe dokumentation for. Mailen afsluttes med bemærkningen: "Der synes i øvrigt at mangle bemærkninger til mén og omkostninger."

Ved mail af 8. maj 2015 gentog advokaten, at der ville blive fremskaffet yderligere dokumentation, ligesom han efterlyste bemærkninger ad mén og omkostninger, og afsluttede således: "Det antages, at samlet erstatningsopgørelse af krav beror herpå og således, at der er enighed om given forældelse tidligst indtræder 1 år efter udtalelse fra Arbejdsskadestyrelsen."

Gjensidige svarede den 13. maj 2015, at der ikke var yderligere kommentarer til sagen, der blev betragtet som afsluttet bortset fra spørgsmålet om omkostninger. Der henvistes til, at der var mulighed for at begære genoptagelse efter erstatningsansvarslovens § 11, hvis disse kriterier var opfyldt.

Der var herefter flere henvendelser fra advokaten om udskydelse af forældelse og om revurdering af méngraden, blandt andet mail af 23. september 2015, hvori der henvistes til, at der var tale om udskiftning af knæ, hvilket i sig selv opleves at udløse mindst 10 % mén og således mere, end der allerede var udbetalt.

Gjensidige svarede den 17. december 2015, at sagen efter oplysning om, at der var indsat kunstigt knæled, mentes at kunne genoptages. Der blev derefter anmodet om forskelligt materiale til dokumentation for, at § 11 var opfyldt.

Advokaten anmodede om bekræftelse på, at der var aftalt suspension af forældelse på tilvejebringelse af oplysninger, hvilket Gjensidige afviste ved brev af 13. januar 2016, hvori det blev gjort gældende, at kravet på mén godtgørelse var forældet den 27. november 2014, mens et krav på erhvervsevnetaberstatning ville forælde den 4. februar 2016. Spørgsmålet om genoptagelse efter erstatningsansvarslovens § 11 afventede fortsat modtagelse af fuld lægejournal.

Da Gjensidige afviste advokatens yderligere anmodning om udsættelse af forældelsen, blev der indgivet stævning den 4. februar 2016 med følgende påstand: "Sagsøgte tilpligtes at anerkende erstatningsansvar relateret til

skade den 7. december 2010 herunder således, at der også anerkendes ansvar for erhvervsevnetab og mén herunder ved senere opgørelse efter eventuel revurdering/genforelæggelse for Arbejdsskadestyrelsen."

Ved processkrift af 18. april 2017 er sagsøgerens påstand ændret til den nugældende.

Parternes synspunkter

Sagsøgeren har gjort gældende, at kravet på méngodtgørelse ikke er forældet, idet det er en del af den samlede erstatning, som tidligst kan forældes 1 år efter Arbejdsskadestyrelsens seneste udtalelse af 4. februar 2014, og stævning er indgivet rettidigt i forhold hertil.

Det gøres yderligere gældende, at der efter Arbejdsskadestyrelsens udtalelse er ført forhandlinger om kravet, som suspenderer forældelsesfristen, idet oplysningen om udskiftet knæ/kunstigt knæled er optaget til behandling som nyt grundlag for ménvurderingen, og Gjensidige ved mailen af 17. december 2015 desuden har givet udtryk for at ville genoptage sagen, hvilket sagsøger har indrettet sig på.

Da forhandlingerne har været fortsat, har der ikke været en endeligt afsluttet sag, og dermed ingen forældelse. I modsat fald er sagsøgte ved Gjensidiges ovennævnte tilkendegivelse forpligtet til at genoptage sagen med henblik på vurdering af varig mén relateret til kunstigt knæ.

Endelig vil forholdet være omfattet af forsikringsaftalelovens § 29, da sagsøgte opleves at have påtaget sig genoptagelse ved oplysning om kunstigt knæ, og dermed implicit har erkendt og påtaget sig at betale korresponderende. Forældelse vil således løbe fra mailen herom og dermed 3 år efter 17. december 2015.

Sagsøgte har gjort gældende, at et krav på méngodtgørelse i anledning af den oprindelige skade er forældet den 27. november 2014 og således inden sagsanlæg. Forældelsesfristen efter forsikringsaftalelovens § 29, stk. 5, 2. pkt. var allerede udløbet, den 15. juli 2014, idet Gjensidige anerkendte erstatningspligten den 15. juli 2011. Den senere udtalelse fra Arbejdsskadestyrelsen om erhvervsevnetab er uden betydning, jf. U 2015.2445 H.

Det bestrides, at der har været forhandlet om yderligere udbetaling af méngodtgørelse i anledning af den oprindelige skade, og det bestrides, at forhandlinger om andet har betydning for forældelsesspørgsmålet.

Subsidiært gøres det gældende, at krav er forældet den 4. februar 2016, idet sagsøgers stævning ikke medførte afbrydelse af forældelsen. Stævningspåstanden kunne ikke føre til fastlæggelse af fordringens eksistens

og størrelse, jf. forældelseslovens § 16, stk. 1, og påstanden vedrørte ej heller grundlaget for fordringen, jf. § 21, stk. 1, idet en påstand om anerkendelse af en allerede anerkendt erstatningspligt er uden retlig konsekvens. Først ved processkrift af 18. april 2017 nedlagde sagsøger en påstand med et konkret bestemt krav, der kan have forældelsesafbrydende virkning.

Det gøres yderligere gældende, at et krav om genoptagelse af sagen støttet på erstatningsansvarslovens § 11 er forældet den 4. december 2015, idet den protese, der er genstand for genoptagelsesansøgningen, blev indopereret den 3. til 4. december 2012. Der henvises til forældelseslovens § 2, stk. 3, og U 2014.3729 H.

Det bestrides, at Gjensidige ved korrespondancen har forpligtet sig til at genoptage sagen, eller at der har været forhandlet om kravet. Der er blot korrekt oplyst om genoptagelsesmuligheden ved dokumentation for væsentlig helbredsæssig forværring. Sådant dokumentation kom aldrig. Forsikringsaftalelovens § 29 dækker ikke denne situation.

Subsidiært gøres det gældende, at forhandlinger om genoptagelse er afsluttet senest ved sagsanlægget, og 1 års fristen i forsikringsaftalelovens § 29 må regnes herfra. Sagsøgeren har ikke inden udløbet af denne frist nedlagt en påstand, der kunne have forældelsesafbrydende virkning, men sagen var da optaget til særskilt pådømmelse af afvisningspåstand begrundet i samme forhold.

Sagsøgerens forældelsesafbrydende påstand af 18. april 2017 er derfor, uanset hvordan fristen regnes, nedlagt efter udløb af forældelsesfristen.

Rettens begrundelse og afgørelse

Efter Arbejdsskadesstyrelsens udtalelse herom ses der ikke på noget tidspunkt at være gjort krav på erhvervsevnetabserstatning, hvorfor sagen alene drejer sig om krav på yderligere méngodtgørelse.

Efter oplysningerne om skaden må det lægges til grund, at forældelsesfristens begyndelsestidspunkt er uheldsdatoen, men at den almindelige forældelse efter 3 år er udskudt i medfør af forældelseslovens § 21, stk. 5, ved forhandling, der resulterede i forelæggelse for Arbejdsskadestyrelsen. Arbejdsskadestyrelsen afgav udtalelse om ménggraden den 27. november 2013, og Gjensidige udbetalte umiddelbart herefter méngodtgørelse svarende hertil. Der ses herefter ikke ført nogen form for forhandling om ménggraden, idet den senere korrespondance ses at relatere sig til erhvervsevnetab, og Gjensidige afsluttede sagen efter Arbejdsskadesstyrelsens udtalelse herom, mens advokatens begæring om ny forhandling om méngodtgørelsen blev afvist.

Fristen efter forældelseslovens § 21, stk. 5, er herefter udløbet den 27.

november 2014, og forældelsesfristen efter forsikringsaftalelovens § 29, stk. 5, 2. pkt., var da allerede udløbet, den 15. juli 2014, idet Gjensidiges brev af 17. december 2015 ikke kan tolkes som en anerkendelse af en yderligere dækningsberettiget skade.

Det må herefter statueres, at krav på méngodtgørelse for den oprindelige skade er forældet før sagsanlægget.

Angående krav om genoptagelse af sagen efter erstatningsansvarslovens § 11 må det som ovennævnt lægges til grund, at brevet af 17. december 2015 ikke er en anerkendelse af yderligere erstatningspligt. Det kan heller ikke statueres efter sammenhængen i korrespondancen, at brevet er udtryk for et bindende tilsagn om genoptagelse af erstatningssagen, idet den efterlyste dokumentation skulle tjene til at bevise, om betingelserne for genoptagelse var opfyldt, hvilket de foreliggende oplysninger ikke tilsagde. Det bemærkes herved, at Arbejdsskadestyrelsens vurdering skete efter oplysninger om den påberåbte knæoperation og faktisk var på 10 %, som advokaten krævede, men blot med fradrag for forudbestående lidelse.

På denne baggrund ses der ikke grundlag for at statuere, at den almindelige forældelsesfrist for genoptagelseskravet, 3 år efter den påberåbte operation i december 2012, er udskudt eller suspenderet.

Sagsøgte's frifindelsestilstand vil derfor være at tage til følge.

Efter sagens resultat skal sagsøgeren betale fulde sagsomkostninger til sagsøgte, der omfatter passende udgifter til advokatbistand inklusiv moms.

Beløbet fastsættes til 20.000 kr., svarende til 2/3 proceduresalær i forhold til en sagsværdi på 160.700 kr., idet sagen er sluttet ved delafgørelse uden hovedforhandling og før materiel behandling af kravet.

Thi kendes for ret:

Sagsøgte, [REDACTED] Kommune, frifindes.

Sagsøgeren, [REDACTED] skal inden 14 dage betale 20.000 kr. i sagsomkostninger til sagsøgte.

Sagsomkostningerne forrentes efter rentelovens § 8 a.

Hanne Sofie Christensen
dommer

Udskriftens rigtighed bekræftes.
Retten i Sønderborg, den 14. december 2017.

Conny Borup, specialfuldmægtig